

[Niels Petersen.]

skulde bevirke, at Retssikkerheden blev styrket. Skønt man ellers er gaaet saa vidt som muligt i Retning af at indskrænke, forekommer det mig, at her har den paagældende et billigt Krav paa at faa kyndig Belæring om, hvilke Følger, navnlig af psykisk Art, Indgrebet kan medføre. Der er ganske vist bestemt i Lovforslagets § 3, at Justitsministeren skal forvisse sig om, at den paagældende er klar over Beskaffenheden og de antagelige Følger af Indgrebet, men det forekommer mig meget tvivlsomt, om dette er tilstrækkeligt. Det er, efter at Begæringen er fremkommet, at Justitsministeren beskæftiger sig med Sagen. Det, der skulde have Sted, var, at vedkommende havde faaet denne Belæring om, hvad Kastration betyder, navnlig i psykisk Henseende, inden han fremsatte Begæringen. Jeg tror, der er al Anledning for det kommende Udvalg til at beskæftige sig med dette Spørgsmaal og at finde en anden Udformning for Bestemmelsen.

Hvad angaar § 2, er det ikke her Hensynet til Retssikkerheden, der er det afgørende. § 2 beskæftiger sig med de psykisk abnorme, og det er racehygiejniske Hensyn, der her har været bestemmende. Som det ærede Medlem Hr. Johannes Lou har fremhævet, stiller man sig yderst forsigtigt ogsaa paa dette Omraade. Det ærede Medlem har allerede peget paa, at saa snart man beskæftiger sig med Arvelighedsspørgsmaalet, bevæger man sig paa usikker Grund. Men under alle Omstændigheder, saaledes som Lovforslaget er formet, med alle de Forbehold, som der deri tages, og alle de Forholdsregler, der skal træffes efter det, forekommer det mig, at man uden Betænkelighed kan gaa med til det.

Der er dog et Punkt, som jeg her ved første Behandling vil henlede Opmærksomheden paa, og det er det, at man begrænser det til Personer, der er under Anstaltsforsorg, enten det er Statsanstalter eller Anstalter i Henhold til Fattigloven. Det forekommer mig, at det er for snævre Grænser, man trækker her, naar man begrænser det til at gælde Personer, der er under Anstaltsforsorg. Denne Begrænsning er efter min Mening hverken heldig eller rationel. Begrundelsen for Indgreb kan foreligge lige saa godt for Personer udenfor Anstaltsforsorg som for de Personer, der befinder sig paa Anstalt. Man vil sikkert rundt omkring i Landet have Erfaring for, at Forholdene er saadanne.

Jeg skal nu ikke her ved første Behandling komme nærmere ind paa Enkeltheder, de

egner sig efter min Mening bedst til Behandling i det kommende Udvalg. Der er dog to Punkter i Lovforslaget, om hvis Rigtighed og Formaalstjenlighed jeg nærer stærk Tvivl, og paa hvilke jeg derfor gerne allerede nu ønsker at henlede Opmærksomheden. Det første Punkt gælder Bestemmelsen om, at Afgørelsen af, hvorvidt Tilladelse til Indgreb skal gives eller ej, lægges i Justitsministerens Haand efter indhentet Erklæring fra Retslægeraadet og Sundhedsstyrelsen. Jeg anser det for i høj Grad tvivlsomt, om det ikke vil være bedre at følge Kommissionens Betænkning og oprette en med fornøden Sagkundskab særlig udstyret Myndighed, et Centralorgan til Behandling og Afgørelse af disse lige saa vanskelige som vigtige Spørgsmaal. Den Sammensætning, som man har tænkt sig af denne Kommission eller Komité, forekommer mig særdeles tilfredsstillende, en Dommer og to af Retslægeraadets Medlemmer, hvoraf den ene skal være Psykiatiker. Det forekommer mig ogsaa, at det, som Kommissionen har peget paa som dette Organs Opgave, kan man vente løst paa en tilfredsstillende Maade. Der er for det første de fælles Retningslinier. Et fast Centralorgan vil have lettest ved at faa disse bragt til Anvendelse, og det vil ogsaa være af den allerstørste Betydning, at der efterhaanden samles et omfattende Materiale til Bedømmelse af, i hvilket Omfang Adgangen søges og fremtidig benyttes. Jeg mener derfor, det fortjener den aller-nøjeste Overvejelse i Udvalget, om man ikke bør følge Kommissionen fremfor at gaa den i Lovforslaget anviste Vej.

Det andet Punkt, jeg vil fremdrage, og som forekommer mig særdeles egnet til at vække Betænkelighed, er Bestemmelsen om, at den, der begærer Tilladelse til at underkaste sig Indgreb i de i § 1 nævnte Tilfælde, selv vælger en Læge, der har den fornødne kirurgiske Uddannelse. Hvor kan man forudsætte, at den vedkommende har Kendskab til, hvad der forstaas ved den fornødne kirurgiske Uddannelse? Diskretionære Hensyn kan ikke være de afgørende i Tilfælde, hvor det normalt vil dreje sig om et saa alvorligt operativt Indgreb som Kastration. Hvis Forholdet var det, at Indgrebet kun kunde foretages paa et Hospital eller Sygehus, vilde de Betænkeligheder, jeg her har udtalt, falde bort; men det staar der ikke noget om i Lovforslaget. Det siges tværtimod, at den vedkommende selv bestemmer, hvilken Læge han vil henvende sig til, og som skal foretage Indgrebet. Det synes altsaa, som om man gaar ud fra, at det kan foretages